

ANDEN BOG

I

SKIBBERUP KIRKE laa næsten en halv Mil fra Skibberup By — ensomt paa Toppen af en nøgen Banke, der rejste sig et Stykke ude i Fjorden. Blot en lav og smal Tange forbandt „Kirkenæsset“ med det øvrige Land, og mellem dets Grus og Sten voksede kun lidt blegt Græs, lidt Lyng og nogle jordkrybende Tjørn. Selve Kirken var en ældgammel, stærkt forfalden Kampestensbygning med et senere tilbygget Murstenstaarn. Hele Pladsen gjorde i sin øde Forladthed et ret uhyggeligt Indtryk. Rundt om mellem de vejrblæste Grave laa nedstyrtede Teglsten, Kalkbrokker og Rudeskaar; og traadte man ind i Kirkens halvmørke Indre, slog der En en isnende Klamhed imøde fra de fuldkomment nøgne Kalkmure, der selv midt om Sommeren var ganske grønne af Fugtighed, og som om Vinteren gemte paa en saa bitterlig Kulde, at Vandet undertiden bundfrøs i Døbefonten, mens Præsten maatte staa paa Prækestolen i Sivsko og store Bælgvanter.

Paa Hverdagene laa Kirken hen i uforstyrret Fred, kun besøgt af den lange, skindmagre Klokke — „Døden“, som man kaldte ham — der med sine lange Knokkelarme lagt dybsindigt overkors bag paa Ryggen vandrede herud fra Byen hver Morgen og Aften for at røre den rustne Taarnklokke og lade nogle basdybe Toner runge ud over Rævene, som luskede omkring mellem Tjørnene, og over Degnens Faar, der gik og græssede tungsindigt udenfor Kirkegaardsmuren, — nu og da ogsaa over en enlig Fiskermand, der laa med sin Baad inde under de stejle Skrænter og drog Agn.